

PROLOOG

De Kwellingen van Keizer Constant (Deel 3)

Het Keizerrijk Rimoni: keizers

Het duurde vele eeuwen voordat Rimoni het waagde zichzelf een keizerrijk te noemen, en de transformatie van republiek naar keizerrijk verliep bloederig en bijna rampzalig. De les die daaruit te leren viel: je moet macht net zozeer het hof maken als een geliefde.

HET KEIZERRIJK RIMONI: EEN GESCHIEDENIS,
ARNO RUFIOUS, LANTRIS, 752

Pallas, Rondelmar

Zomer 927

1 jaar tot de Getijdenvloed

Gurvon Gyle liet zijn blik door de kamer dwalen terwijl zijn landgenoot Belonius Vult nogmaals de plannen uiteenzette voor de invasie van Kesh en de vangst en vernietiging van Echor Borodium, hertog van Argundië, en zijn leger. Twee Norosmannen die nog maar zeventien jaar eerder in opstand waren gekomen tegen de keizer, zaten nu in het heiligste der heiligen van diezelfde keizer en legden hem een plan voor om zijn bewind zeker te stellen. Wie had dat ooit kunnen denken?

Keizer Constant was in die tijd nog maar een kind geweest. Misschien had een leven in de schaduw van machtiger figuren hem afgeremd, ervoor gezorgd dat hij de zwakke jongeman werd die hij nu was, bang voor schaduwen en zelfs voor de lieden die het dichtst bij hem stonden. Het gewicht van de kroon duwde een rimpel in zijn voorhoofd en trok zijn schouders omlaag. Elke paar seconden

keek hij naar zijn moeder, alsof hij haar goedkeuring zocht.

Maar als wat we net hebben uiteengezet lukt, vernietigen we een man die een veel beter heerser zou zijn dan jij en worden een kwart miljoen van zijn vrouwelijke burgers weduwen. En dat allemaal in jouw naam, Constant Sacrecour.

De dominante persoon in de kamer was mater-imperia Lucia. Ze had nooit behoefte gehad aan een opvallende schoonheid; haar uitstraling en ingetogen intensiteit waren voldoende. Haar moederlijke gezicht was een studie in concentratie terwijl ze naar Vult luisterde, maar haar ogen hielden geen moment stil. Ze merkte reacties op, onthield de allerkleinste gedragingen van alle aanwezigen. Haar aandacht was niet gericht op de aanwezigen die ze al kende: de ijzige Kaltus Korion, die volgend jaar na de dood van Echor het bevel over de kruistocht zou overnemen, Tomas Betillon, die de onvermijdelijke crises achter de linies zou oplossen, Calan Dubrayle, die veilig hier in Pallas de winst zou tellen, en opperprelaat Wurther, die overal zou zijn waar het eten was. Ze bestudeerde Vult, en ook Gyle zelf; af en toe kruisten hun blikken en namen ze elkaar schattend op.

Maar meestal was haar blik gericht op de nieuwkomer: de buitenstaander. De vijand.

Emir Rashid Mubarak van Halli'kut was zeer waarschijnlijk de eerste Keshiër ooit die voet zette in deze kamer. De Rondiaanse hovelingen waren stug en formeel, maar toen de emir zijn mantel aflegde, was het alsof een pauw zijn staartveren uitvouwde. Zijn kleren waren opzichtig en bezet met glinsterende edelstenen, bijna net zo stralend als zijn biologerend groene ogen. Hij deed Gyle denken aan de deinende cobra van een slangenbezweerder op de straten van Hebusalim.

Rashid had geduldig geluisterd, zinnige vragen gesteld en hun de gelegenheid gegeven hem vragen te stellen. Hij sprak met geoeft gemak, al beantwoordde hij niet al hun vragen. De meeste daarvan waren van logistieke aard. Kon hij een leger opstellen dat groot genoeg was om het leger van Echor te vernietigen? Hoeveel magiërs had hij? Wist hij zeker dat hij Meiros' groepering binnen de Ordo Costruo kon verslaan?

De emir gaf geen enkel ondubbelzinnig antwoord, en dat zou Gurvon ook hebben verbaasd. Rashid en hij waren geen bondgenoten, maar vijanden die samenwerkten. De Rondianen vertelden Rashid evenmin hun hele plan, alleen het deel dat hij moest kennen om tijdens de kruistocht een overstelpende troepenmacht tegen de hertog van Argundië in te kunnen zetten. Echor kreeg onervaren soldaten en zwakke magiërs mee en zou naar de meest onherbergzame woestijnen in het oosten worden gestuurd. Geen van de Rondianen leek te vrezen dat Rashid een dreiging zou vormen voor het echte leger; de troepen van Kaltus Korion zouden het beste van het beste hebben en nagenoeg onoverwinnelijk zijn.

En daarna...

Gurvon glimlachte grimmig.

... daarna ontvouwt de rest van ons plan zich. Dhassa, Kesh en Javon zouden voor altijd onderworpen worden aan Pallas, en van daaruit zou heel Antiopia worden veroverd. Rashids vernietiging van Echor zou worden vergeten, behalve in Argundië zelf, waar het demoraliserende effect nog generaties lang elke opstand in de kiem zou smoren. Keizer Constant zou heerser van de hele bekende wereld worden.

Belonius Vult beëindigde zijn betoog met zijn kenmerkende zwierrige gebaar en wendde zich tot de troon op zoek naar keizerlijke goedkeuring. Constant keek zoals gewoonlijk opzij naar zijn moeder voordat hij zijn hoofd neigde.

Rashid zag dat, natuurlijk; weer wat inlichtingen om mee naar huis te nemen: dat de handen van de keizer van het westen gebonden waren door zijn moeder.

‘Emir Rashid,’ zei Lucia, ‘hebt u zelf nog vragen?’

De emir boog lichtjes zijn hoofd. ‘Geenszins, vrouwe. De magus is bijzonder duidelijk geweest.’ Zijn stem had een muzikale klank die zelfs een non van Kore zou kunnen verleiden.

‘Vindt u het dan niet vreemd dat we optreden tegen een van onze eigen mensen?’ vroeg Lucia luchtig.

Rashid glimlachte. ‘Ik zal u een verhaal vertellen over mijn eigen familie. Mijn grootvader nodigde op een dag al zijn broers en neven

uit, iedereen die aanspraak kon maken op de troon van Halli'kut, voor een groot feest. Hij onthaalde hen een week lang op geschenken en zoetigheden. Op de laatste avond, toen zelfs de meest behoedzame gasten waren gerustgesteld, liet hij tienduizend serpentes die hij voor dat doel had verzameld los in de slaapkamers. Hij roeide zijn hele familie uit, behalve zijn naaste verwanten, en zo stelde hij zijn bewind zeker.'

Gurvon zag uitdrukkingen van sceptische minachting op het gezicht van Korion en Dubrayle verschijnen. Betillon keek goedkeurend; zijn eigen meedogenloosheid ging net zo diep. En Gyle zelf? Hij vond het domweg verspilling. Zelf zou hij een elegantere oplossing voor dergelijke problemen hebben bedacht. Wat Lucia betrof... het was alsof ze een verwante geest had ontdekt.

'Hoe zal uw volk een overwinning op hertog Echor ontvangen?' vroeg hij aan Rashid.

Die smaragdgroene ogen keken hem aan. 'Met grote blijdschap.'

'Het zal uw enige overwinning zijn,' waarschuwde Korion.

Rashid glimlachte zwakjes. 'Iedereen kent uw reputatie, generaal Korion.'

'Dan moet u door de broodkorst die we u toewerpen niet het misleide idee krijgen dat u zoiets op eigen houtje kunt herhalen,' snauwde Korion. Zijn mond vormde de belediging 'modderhuid' al, maar hij was zo verstandig die niet uit te spreken. Rashid was een magiër, lid van het handjevol Keshische leden van de Ordo Costruo, de ketterse magiërs gestationeerd in Antiopia. Rashid was een driekwartbloed, en hoewel iedereen in deze kamer de gnosis had, was Rashid een vermaard beoefenaar van de kunst.

'De oorlog zal zich ontvouwen zoals Ahm het wil,' antwoordde Rashid mild. 'Wij zullen uw vijand de hertog van Argundië vernietigen, en daarna is onze samenwerking voorbij. Wat komt, dat komt.'

'En zo hoort het ook,' zei Lucia. 'Emir Rashid, we zijn dankbaar voor uw komst. We zullen u op de hoogte houden van Echors bewegingen tijdens de campagne, en hem sturen we valse inlichtingen om hem verder te lokken naar Shaliyah. We vertrouwen erop dat u daar ten volle gebruik van zult maken.'

Rashid stond soepel op en maakte een sierlijke buiging. ‘We krijgen onze overwinning, als Ahm het wil.’

Lucia stond ook op en liet zich door de emir op de hand kussen. Met wat onoprechte gelukwensen van de mannen rond de tafel werd de Keshische edele de kamer uit gewerkt. Gurvon volgde hem, aangezien hij de regelingen voor de reis en deelname van de emir had getroffen.

‘En, magister Gyle?’ vroeg Rashid zodra ze alleen waren. ‘Ging dat naar wens?’

‘Jazeker, emir.’ Gyle stak zijn hand uit.

Rashid keek ernaar en pakte hem langzaam. ‘Jullie Rondiaanse handdruk is een vreemd gebaar,’ merkte hij op. ‘Onpersoonlijk. Het zegt veel over uw ras. Koude landen, koude harten.’

‘Ik denk niet dat onze volkeren zo verschillend zijn, emir. De heersers regeren en de kudde blaait. Uiteindelijk komen de besten aan de top terecht.’

Rashids wenkbrouwen gingen omhoog. ‘Ik ben het niet met je eens. Jullie volk is twistziek en sceptisch. Ze vragen te veel van hun superieuren. In die kleine kamer daarnet zag ik een moeder haar zoon terzijde schuiven, generaals bekvechten met priesters, en dieven zoals jij – vergeef me, maar je bent een dief, Gyle – de toekomst voorschrijven aan een keizer. In mijn land zijn de koningen gezalfd door Ahm en spreken ze met één stem. Jullie zijn verdeeld, en daarom gebrekkig.’

‘Onze verdeeldheid maakt ons sterk, emir.’

‘Jullie gnosis maakt jullie sterk. Al het andere onderstreept jullie goddeloze zwakte.’ Rashid gaf hem een minzaam klopje op zijn wang. ‘Op een dag zal Ahm jullie allemaal neerslaan met bliksem uit de hemel en worden jullie in de vuren van Shaitan geworpen. Zo staat het geschreven.’

Gurvon grinnikte. ‘Geloof u dat echt? Ik had u niet ingeschat als fanaticus, emir.’

‘Ik ben een pragmatisch man, magister Gyle, maar ook ik doe Ahms werk.’ Rashid maakte een buiging. ‘We zullen elkaar niet opnieuw als bondgenoten ontmoeten, Gurvon Gyle.’

‘Jammer.’

Rashid trok een wenkbrauw op. ‘Vind je?’ Na een buiging opende hij de deur naar buiten, waar een paleisambtenaar stond te wachten om hem terug te begeleiden naar zijn windschip. Hij zou binnen het uur vertrokken zijn.

Gurvon keerde terug naar de vergaderzaal, waar het stil en somber was, alsof het vertrek van de kleurrijke emir het leven eruit had weggezogen.

Opperprelaat Wurther tuitte zijn lippen toen Gyle weer binnenkwam; de geestelijke had heftig geprotesteerd tegen de valstrik voor Echors leger in de komende kruistocht, bewegend dat het tegen de wil van Kore in ging om de heidense Keshiërs bij hun plannen te betrekken. Hij keek niet geruster nu hij de vijand in levenden lijve had ontmoet. ‘Is hij weg?’ gromde hij. Hij boerde zachtjes. ‘We kunnen hem beter naar het Beulsplein brengen en hem een kopje kleiner laten maken. Ik wed dat hij voor problemen gaat zorgen.’

‘De Keshiërs zullen met miljoenen in opstand komen zodra het nieuws over Echors nederlaag bekend wordt,’ viel Dubrayle hem bij. ‘Het is een risico.’

‘Het is geen risico,’ snauwde Korion. ‘Echors provincialen zijn één ding, maar mijn legioenen zijn heel iets anders. Als de Keshiërs in opstand komen, sla ik die wel weer neer.’

Betillon grinnikte. ‘Wij weten wel raad met weerbarstige Noories.’

Het werd stil in de kamer, totdat Constant ineens zei: ‘Ik mocht die donkere niet, met die vrouwenkleren van hem. Misschien is hij er stiekem een?’

Gurvon zag de andere mannen lachen om die uitgekauwde grap. Hij keek Lucia aan. *Nu zie je waar ik het mee te stellen heb*, leek haar blik te zeggen. *Jij en ik zien ze voor wat ze zijn: kinderen.*

Hardop zei ze: ‘Tijd voor het volgende agendapunt. Schatbewaarder Dubrayle, ik geloof dat het woord aan u is.’

Gurvon keek even naar Vult. Dit was het deel van het plan waar hij zelf niet aan had bijgedragen. Het was iets wat Dubrayle en Vult

samen hadden verzonnen, iets wat te maken had met de slavenhandel. Lucia had geëist dat die praktijk moest ophouden, en niet omdat ze medelijden had met de slaven, maar omdat ze vond dat er te veel donkere huiden in Yuros kwamen. Zij wilde weer Sydiaanse en Verelonse slaven inzetten, die in elk geval nog in Yuros waren geboren.

De schatbewaarder ging rechtop zitten, liet zijn papieren ritselen en stak van wal. 'Heer keizer, mater-imperia, heren, ik zou graag mijn eigen deskundige gasten bij deze vergadering uitnodigen.' Hij keek Lucia aan, en toen ze toestemming gaf, ietwat te laat gevolgd door Constant, klopte hij luid op een zijdeur. De deur ging open en er verscheen een oude man in een gevlekte mantel. Hij schuifelde met gebogen rug naar binnen, alsof hij zijn beste jaren over onleesbare schriftrollen gebogen had gezeten. Hij werd gevolgd door een man in een eenvoudige tuniek en een korte broek, met een kaalgeschoren hoofd en het Yothische karakter 'Delta' op zijn voorhoofd gebrand. Zijn blik was leeg, alsof hij gedrogeerd of niet bij zijn volle verstand was. Er zat een valk op zijn arm. De vogel krijste één keer, maar zweeg toen hij het dier een klopje gaf. Maar dat was niet waarom Gyle naar 'Delta' staaarde. Het was zijn aura. Alle magiërs in de kamer zagen het: zijn energieën kolkten en draaiden merkwaardig, op een manier die ze nog nooit hadden gezien.

'Uwe verhevenen,' zei de oude man, 'sta mij toe mezelf voor te stellen. Ik ben Eryvn Naxius, tot uw dienst.'

Gurvon had van Naxius gehoord: hij was het hoofd geweest van de Ordo Costruo in Pontus, de hoeders van de toren van Noordpunt en het noordelijke uiteinde van de brug. De gewone burgers namen het Antonin Meiros kwalijk dat hij de kruisridders de Leviathanbrug had laten oversteken, maar Eryvn Naxius en zijn volgelingen hadden zich laten omkopen om Noordpunt te capituleren. In ruil daarvoor had Naxius steun gekregen voor zijn eigen onderzoek op terreinen die Antonin Meiros had verboden. Weinig mensen kenden zijn naam nog; Naxius en zijn volgelingen waren aan het begin van de Eerste Kruistocht verdwenen.

'Welkom, magister Naxius,' zei Lucia gladjes. 'Het keizerrijk heeft veel aan u te danken.'

‘En die dankbaarheid hebt u vele keren uitbetaald,’ antwoordde Naxius zalvend. ‘De vrijheid om ongehinderd te werken is onbetaalbaar geweest.’ Hij keek naar de kale man en de valk met de blije bezitterigheid van een kind met een nieuw huisdier. ‘Ik heb u iets waarlijk schitterends te tonen.’

Naxius haalde een kristal zo groot als een vuist uit zijn zak. Het ding zag er doods uit, en het was een steensoort die Gurvon niet kende. ‘Komt dit u bekend voor?’ vroeg hij. Toen iedereen het hoofd schudde, legde hij uit: ‘Dit is een “solarus”, een kristal dat wij van de Ordo Costruo hebben ontwikkeld om de brug te voeden met gnostische kracht. Het absorbeert de stralen van de zon, wat wij zonnekracht noemen, en zet die om in gnostische energie. Een solarus kan meer energie opslaan dan een eenvoudige periapt.’

De magiërs rond de tafel fronsten hun voorhoofd. Ze droegen allemaal een periapt om hun gnosis te versterken. ‘Waarom hebben wij dan niet zulke dingen?’ vroeg Belonius Vult. ‘Als dat een versterkte periapt is, dan zouden ze toch beschikbaar moeten zijn voor iedereen die waardig is?’

‘Kon dat maar,’ verzuchtte Naxius. ‘Helaas is de energie die deze zonnekristallen uitstralen verwoestend intens. U bent zich er als eminente magiërs ongetwijfeld van bewust dat de solaruskristallen op de brug bij langdurige blootstelling dodelijk zijn; zelfs een magiër omhuld met beschermende bezweringen kan er maar een paar minuten tegen. Als ze eenmaal gevuld zijn met zonnekracht, kun je ze niet eens meer aanraken. We hebben wel geprobeerd ze als periapt te gebruiken, maar behalve als ze met lood zijn omhuld, besmetten ze de drager met vernietigende sappen die binnen enkele maanden dodelijk zijn. Bovendien zijn ze met lood eromheen niet meer effectief.’

‘Waar zijn ze dan goed voor?’ gromde Korion.

Naxius glimlachte stralend. ‘Aha, ja, wat? U zult versteld staan, grote generaal, versteld! We hebben een toepassing gevonden voor afzonderlijke edelstenen zoals deze, die geen enkele magiër ooit had kunnen voorspellen.’

‘Wat dan?’ vroeg Betillon ongeduldig.

De afvallige van de Ordo Costruo stak zijn hand op. ‘Laat me eerst mijn mededemonstrateur aan u voorstellen.’ Hij wendde zich tot de gebrandmerkte magiër. ‘Dit is “Delta”. Misschien niet de naam waarmee hij geboren is’ – hij gebaarde naar het gebrandmerkte voorhoofd van de man – ‘maar nu wel de meest voor de hand liggende naam voor hem.’ Hij zette trots zijn borst op. ‘Hij is een zielsdrinker.’

Er klonken kreten en schrapende stoelpoten. Betillon, Korion en Wurther sprongen vol afgrijzen overeind. Zelfs Belonius Vult keek geschrokken, en eigenlijk moest Gyle zich inhouden om niet net zo te reageren. *Een dokken in Pallas? Ondenkbaar!*

De Ascentie van Corineus had de wereld veranderd, want die gebeurtenis had geleid tot het ontstaan van de magiërs. Een aantal acolieten van Corineus was echter ondanks het drinken van het ambrozijz geen magiër geworden. Hun gnosis was pas naderhand geactiveerd door het inhaleren van de ziel van een stervende magiër en daarna verder gevoed door de consumptie van menselijke zielen. De reactie op die afschuwelijke ontdekking was onmiddellijk en fataal geweest: de meeste zielsdrinkers waren genadeloos vervolgd.

Er waren er nu niet veel meer over, maar hun dodelijke eigenschap zette zich voort bij hun nakomelingen en ze bleven de meest gehate vijanden en enige werkelijke rivalen van de magiërs.

‘Geen zorgen, geen zorgen!’ riep Naxius toen Korion, Betillon en Wurther hun gnostische energieën lieten opflitsen.

Dubrayle viel hem bij. ‘Delta is geen bedreiging voor jullie. Hij is een slaaf en zijn kracht wordt ingetoomd.’

De oude magiër kakelde vrolijk. ‘Ik heb zijn geest zodanig gebonden dat hij zonder mijn toestemming amper de ene voet voor de andere kan zetten.’

De ogen van de dokken zagen er inderdaad verkillend leeg uit. Gurvon keek even naar Lucia, die kalm en gelijkmoedig toekeek. Het was duidelijk dat ze van tevoren op de hoogte was gebracht en zich geen zorgen maakte over Naxius’ bedoelingen. Gyle volgde haar voorbeeld en leunde achterover in zijn stoel.

Korion en Betillon keken wat laat ook naar Lucia en gingen lang-

zaam zitten, maar de opperprelaat bleef staan. ‘Vrouw, ik moet protesteren. De aanwezigheid van een Amteh-aanbidder hier was al amper te tolereren, maar dit is regelrechte godslastering.’

Lucia keek de geestelijke ongeïnteresseerd aan. ‘Voel u vrij om te vertrekken, opperprelaat, maar deze bespreking gaat door, met of zonder u.’

Wurthers moed verpieterde. ‘Vrouw, ik vind dat ik moet blijven, maar onder protest...’

‘Ga zitten, ouwe zemelaar,’ gromde Betillon. ‘Je hebt je punt gemaakt.’

‘Bewaar je gezeur maar voor heilige dag,’ voegde Korion er smalend aan toe.

Wurther loerde om zich heen en liet zich log weer in zijn stoel zakken; het meubelstuk kraakte protesterend.

Naxius hervatte met een kinderlijk vrolijke stem zijn presentatie. ‘Heren, nobele vrouw, dank u voor uw aandacht. Het doet me bijzonder veel deugd om onze opmerkelijke ontdekking te demonstreren.’ Hij knipte met zijn vingers. De deur achter hem ging een stukje open en een soldaat duwde een bleke, magere jongeman in gescheurde, vuile kleren de kamer in. Naxius greep met vingers als klauwen de schouder van de jongen vast en hield hem stil. ‘Dit is Orly; een dief, helaas.’ De magiër tilde de linkerarm van de jongeman op, die bij de pols eindigde in een stomp. ‘Jonge Orly hier heeft twee jaar geleden zijn linkerhand verspeeld door te stelen. Een paar avonden geleden is hij weer gesnapt, en gisteren is hij veroordeeld. Volgende week zal hij hangen.’

De jongen viel met grote ogen van angst op zijn knieën. ‘Alstublieft, genade,’ smeekte de jonge Pallassiaan.

Maar Naxius stak zijn hand op om hem de mond te snoeren. ‘Vrees niet,’ zei de magiër geruststellend. ‘We gaan je straf verlichten... zoals je nooit hebt durven dromen.’ Hij gaf het inactieve solarskristal aan Delta.

De jongen keek om zich heen. Hij had duidelijk geen idee in welk gezelschap hij verkeerde, maar hij snikte van dankbaarheid. ‘O, dank u, dank u, goede heren, mevrouw, dankudankudanku...’

Zijn woordenstroom eindigde toen Naxius met een achteloos gebaar kinetische gnosis geleidde en de nek van de jonge dief hoorbaar brak. De jongeman zakte op de vloer en de shock en onthutsing verdwenen van zijn gezicht toen het slap werd.

De valk op Delta's pols krijste.

Gurvon staarde naar de jongeman, tot zijn verbazing met milde schrik, ook al was hij op de hoogte van Naxius' reputatie. *Nou, nu heeft hij onze aandacht...*

Delta boog zich naar voren, en het leek alsof hij de dode dief op de mond kuste.

De toekijkende mannen grimastten afkerig, maar Gurvon bespeurde ook nieuwsgierigheid; hij betwijfelde of iemand hier ooit een zielsdrinker in actie had gezien. Hijzelf beslist niet.

Het kristal in Delta's handen gloeide zwakjes op en Naxius' stem nam een hoogdravende klank aan, alsof hij een lezing voor studenten gaf. 'Aanschouw!' commandeerde hij. 'Delta heeft nu de ziel van de jongeman geïnhaleerd, maar hij heeft die niet in zichzelf opgenomen. In plaats daarvan, dankzij het solaruskristal en de gnostische belemmeringen die ik Delta heb opgelegd, bevindt Orly's intellect zich nu geheel intact binnen in het kristal.'

Heilige Kore! Gurvon keek naar Vult en voelde dat zijn ogen groot werden.

'En dan nu!' verklaarde Naxius met een theatrale armzwaai.

Delta hield het kristal voor de valk op zijn pols omhoog, en het begon weer te gloeien. Een straal wit licht van de edelsteen scheen in de ogen van de vogel. Het beest krijste deerniswekkend, flapperde met zijn vleugels, vloog een stukje van Delta's pols op en viel toen slap op tafel. Iedereen in de kamer, behalve Lucia en Dubrayle, deinsde achteruit.

'Wat heb je gedaan?' vroeg Korion kwaad. 'Als er gevaar is voor de keizer, zal ik...'

'Rustig, Kaltus,' zei Lucia lijsig. 'Denk je dat ik mijn geliefde enige zoon in gevaar zou brengen?'

Naxius porde tegen de gevallen valk. 'Sta op, vogeltje,' kakelde hij vrolijk.

De valk bewoog zich, stond op en begon onhandig zijn veren te fatsoeneren. De magiërs aan tafel staarden ernaar.

Uiteindelijk verbrak Vult de stilte. ‘Zag ik dat nou goed?’

Naxius giechelde opgetogen. ‘Ja! Ziet u? De ziel van de dief Orly zit nu in de vogel.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Orly,’ zei hij tegen de valk, ‘stamp drie keer met je linkerpoot.’

De valk deed precies wat hem werd opgedragen.

‘Vlieg nu drie keer door de kamer en land dan op de kroonluchter.’

Niemand bewoog zich toen de vogel de instructies wederom precies opvolgde.

Naxius grijnsde. ‘We hebben ontdekt dat de getransplanteerde ziel extreem gevoelig is voor bevelen en al snel volkomen gehoorzaam is.’

Calan Dubrayle, overduidelijk Naxius’ sponsor, nam het verhaal over. ‘Stel je onze cavalerie voor, rijdend op bouwsels die exacte instructies kunnen opvolgen. Stel je gevleugelde venators met menselijke intelligentie voor. Stel je lastdieren voor die niet hoeven te worden gemend, die je alleen maar hoeft te vertellen waar ze hun last naartoe moeten brengen. Stel je ploegpaarden voor die ongeleid akkers kunnen bewerken. Stel je vogels voor die mijlen voor het leger uit verkennen en terugkeren met boodschappen. Stel je ratten en slangen voor die door kasteelmuren kunnen glijpen en de verdedigers kunnen aanvallen. Stel je het onvoorstelbare eens voor.’ Hij tikte op de kaart van Dhassa en Kesh die op tafel lag. ‘Om grote aantallen van dit soort wonderen te maken, hebben we alleen maar die- ren nodig, en bouwsels, en duizenden menselijke zielen.’

Constants mond bewoog, maar er kwam alleen een zacht gepiep naar buiten. Korion en Betillon waren bleek, met gezichtsuitdrukkingen die het midden hielden tussen afgrijzen en begeerte. Wurther keek woest, maar Vult was gefascineerd. Zijn vingers tikten ritmisch op tafel terwijl er ongetwijfeld nog honderd toepassingen voor dergelijke schepsels door zijn hoofd gingen.

Mater-imperia Lucia keek alsof ze zich net had volgevreten met chocolade.